

S ygn. akt I C 1575/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 stycznia 2022 r.

Sąd Rejonowy w Koninie I Wydział Cywilny

Przewodniczący sędzia Piotr Chodarczewicz

Protokolant sekretarka Katarzyna Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 8 grudnia 2021 r. w Koninie

na rozprawie

sprawy z powództwa I. W.

przeciwko E. P. i T. P.

o zapłatę

zasądza od pozwanych E. P. oraz T. P., solidarnie, na rzecz powódki I. W. kwotę 10 000 zł (dziesięć tysięcy złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 14 marca 2020 roku do dnia zapłaty;

zasądza od pozwanych E. P. oraz T. P., solidarnie, na rzecz powódki I. W. kwotę 2 317 zł (dwa tysiące trzysta siedemnaście złotych) z tytułu zwrotu kosztów procesu.

sędzia Piotr Chodarczewicz

Sygnatura akt I C 1575/20

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23 grudnia 2020 roku (data prezentaty Sądu) I. W. wniosła o zasądzenie od pozwanych E. P. i T. P. kwoty 10 000 zł wraz z odsetkami od dnia 14 marca 2020 roku do dnia zapłaty. Ponadto wniosła o zasądzenie od pozwanych kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu wskazała, że strony znają się od wielu lat, gdyż zamieszkują w sąsiedztwie. Pozwany prowadzi handel używanymi samochodami. Pozwany zaoferował powódce sprzedaż używanego pojazdu którym wówczas jeździł marki A. (...) nr rej. (...) w kolorze grafitowym. Strony doszły do porozumienia co do zakupu pojazdu przez powódkę za kwotę 10 000 zł. W dniu 13 marca 2020 roku powódka przekazała przedmiotową kwotę na rachunek bankowy pozwanej. Następnie powódka zwracała się do pozwanych z zapytaniem w sprawie wydania jej przedmiotowego pojazdu. Po około dwóch miesiącach od wpłaty ustalonej kwoty pozwany stwierdził, że nigdy nie był właścicielem pojazdu, a ceny nie odda, bo jej nie ma. Wezwania do zapłaty nie odniosły żadnego skutku (k. 3 – 8 – pozw).

W odpowiedzi na pozew pozwani wnieśli o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazali, że z powódką znają się wyłącznie „z widzenia”. Powódka nigdy nie rozpytywała pozwanych na okoliczności związane z zakupem jakiegokolwiek pojazdu, nie toczyły się żadne rozmowy w tym przedmiocie. Przedmiotowy pojazd posiadał na sprzedaż A. D.. Zainteresowany zakupem pojazdu był P. S.. Pozwany T. P. pożyczył P. S. kwotę 10 000 zł na zakup przedmiotowego pojazdu. A. D. w obecności pozwanego sporządził fakturę VAT. P. S., który był już w posiadaniu przedmiotowego pojazdu, oświadczył następnie pozwanemu, że pojazd ten sprzedał za 13 000 zł. Po jakimś czasie pozwany zaczął dopytywać się P. S., kiedy odda pieniądze, a wtedy P. S. oświadczył, że pieniądze przeleje pozwanemu na konto A. W.. Jak wyjaśnił P. S.,

pieniądze za sprzedany pojazd pobrał od S. O. (nabywcy pojazdu) A. W. i to on przeleje na konto pozwanego kwotę 10 000 zł. Na wskazane przez pozwanego konto jego żony wpłacona została kwota 10 000 zł, a przelew ten został dokonany z konta matki A. W.. Tytuł przelewu „zapłata za A.” był dziwny dla pozwanego, ale w istocie nie miał żadnego znaczenia, albowiem przelew był zgodny z tym, co zostało ustalone, a pozwany otrzymał zwrot pożyczki (k. 32 – 35 – odpowiedź na pozew).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

I. W. oraz T. i E. P. znają się od wielu lat, gdyż zamieszkują w sąsiedztwie. Jest to luźna znajomość ograniczająca się do rozmów przy okazji przypadkowych spotkań. T. P. zajmuje się zawodowo handlem samochodami (okoliczności bezsporne).

Na przełomie lat 2019 i 2020 I. W. zauważyła, że T. P. porusza się samochodem marki A. (...) nr rej. (...). Ponieważ potrzebowała wówczas samochodu osobowego, zapytała się T. P., czy przedmiotowy pojazd będzie na sprzedaż. T. P. potwierdził, jednak wskazał, że musi zrobić w tym pojeździe jeszcze kilka rzeczy. Na początku marca 2020 roku I. W. ponownie zwróciła się do T. P. z zapytaniem, czy przedmiotowy samochód jest już na sprzedaż. T. P. potwierdził i przekazał I. W. numer rachunku bankowego swojej żony E. P., na który I. W. miała przelać kwotę 10 000 zł. Zobowiązał się, że za kilka dni auto będzie już gotowe (dowód: zeznania powódki I. W. – k. 124-125, zeznania świadka A. W. – k. 67v).

I. W. przelała na wskazany numer rachunku bankowego kwotę 10 000 zł. Kiedy następnie dopytywała się o przedmiotowy samochód, T. P. zbywał ją, wskazując, że niedługo przekaze jej pojazd. Na kolejnym przypadkowym spotkaniu T. P. oświadczył I. W., że nie przelewała na jego konto żadnych pieniędzy. I. W. udała się wówczas do żony T. P., E. P., która z kolei oświadczyła, że są to sprawy jej męża i żeby załatwiała je z nim (dowód: zeznania powódki I. W. – k. 124-125, zeznania świadka A. W. – k. 67v, dowód przelewu – k. 14).

Przedmiotowy pojazd nie został przekazany I. W., zaś kierowane przez nią wezwania do zapłaty dotyczące zwrotu przelanej kwoty 10 000 zł okazały się bezskuteczne. (dowód: zeznania powódki I. W. – k. 124-125, zeznania świadka A. W. – k. 67v, wezwania do zapłaty – k. 11 - 12).

Przedmiotowy pojazd należał do A. D.. W styczniu 2020 roku został on sprzedany przez A. D. P. S. za kwotę 4 100 zł. W sprzedaży pojazdu P. S. pośredniczył T. P., będący dobrym kolegą A. D.. Następnie, 28 lutego 2020 roku, P. S. zbył przedmiotowy pojazd na rzecz S. O., za kwotę 5 000 zł. S. O. nabył przedmiotowy pojazd z przeznaczeniem dla swojej córki A. O. (dowód: częściowo zeznania pozwanego T. P. – k. 125 – 126, częściowo zeznania świadka A. D. – k. 67v, częściowo zeznania świadka S. O. – k. 91 – 91v, zeznania świadka A. W. – k. 67v, zeznania świadka P. S. – k. 97 – 104, zeznania świadka A. O. – k. 110 – 110v, faktura VAT – k. 50, umowa sprzedaży – k. 49).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w pierwszej kolejności w oparciu o okoliczności które nie były między stronami sporne. Zaliczył do nich fakt luźnej znajomości powódki z pozwanymi wynikający z zamieszkiwania w sąsiedztwie oraz fakt zajmowania się przez pozwanego T. P. handlem samochodami.

W pozostałym zakresie Sąd oparł się o treść zeznań powódki, świadka A. W., świadka P. S. oraz świadka A. O., które uznał za wiarygodne w całości. Ponadto, ustalając stan faktyczny sprawy Sąd oparł się częściowo na zeznaniach pozwanego oraz świadków A. D. i S. O., które jednakże okazały się wiarygodne jedynie w części. Sąd odmówił wiary zeznaniom pozwanego oraz świadka A. D. w zakresie, w jakim zeznali oni, że przedmiotowy pojazd został zbyty na rzecz P. S. za kwotę 14 100 zł, jak i w zakresie, że P. S. zbył pojazd na rzecz S. O. za kwotę 10 000 zł (kwota faktycznie zapłacona), a umówił się ze S. O. na kwotę 13 000 zł. Ponadto, Sąd odmówił wiarygodności zeznaniom pozwanego oraz świadka A. D. w zakresie, w jakim zeznali oni, że P. S. kwotę 10 000 zł, z umówionej rzekomo kwoty 14 100 zł za sprzedaż pojazdu, miał przekazać T. P., gdyż A. D. miał jakoby dług w stosunku do T. P. w tej właśnie wysokości. W ocenie Sądu, zeznania pozwanego i świadka A. D., będącego dobrym kolegą pozwanego, nie zasługiwały na danie im wiary tym zakresie, ponieważ pozostawały one w sprzeczności z obiektywnym materiałem dowodowym w postaci zgromadzonych w sprawie dokumentów. Jak bowiem wynika z treści faktury VAT wystawionej P. S. przez A. D. (k.

50), kwota za sprzedaż przedmiotowego pojazdu ustalona została na kwotę 4 100 zł, nie zaś 14 100 zł. Niezrozumiałe byłoby, dlaczego kwestia technicznego rozliczenia przedmiotowej kwoty miała by mieć wpływ na kwotę uwzględnioną na fakturze VAT jako cena sprzedaży. W ocenie Sądu, zeznania pozwanego oraz świadka A. D. miały tu jedynie stworzyć wrażenie, że kwota 10 000 zł przelana z konta powódki na konto pozwanej stanowiła rzekomo zapłatę P. S. za pojazd. Z kolei, zeznania co do sprzedaży przedmiotowego pojazdu S. O. przez P. S. za cenę rzekomo 13 000 zł, z czego zapłacona miała zostać kwota 10 000 zł, miały w ocenie Sądu jedynie uwiarygodnić fakt, iż przedmiotowy pojazd został uprzednio zakupiony przez P. S. za kwotę 14 100 zł. Dodać należy, że w tym zakresie tak zeznania świadka S. O., jak i oświadczenie na piśmie przez niego sporządzone (k. 38) były również niewiarygodne, jako pozostające w sprzeczności z obiektywnym materiałem dowodowym w postaci dokumentu umowy sprzedaży (k. 49), a z którego to dokumentu jednoznacznie wynika, że kwota, za jaką P. S. sprzedał pojazd S. O., wynosiła 5000 zł, nie zaś 13 000 zł. W ocenie Sądu jest całkowicie niezrozumiałe, dlaczego P. S. oraz S. O. mieliby wpisać do treści umowy tak znacznie zaniżoną kwotę. Podkreślenia wymaga przy tym, że świadek S. O. nie pamiętał większości faktów o które był pytany, a rzekomo pamiętał tymczasem kwotę 13 000 zł, na jaką miał się umówić z P. S. oraz kwotę 10 000 zł, jaką rzekomo miał mu zapłacić za pojazd. Tym samym, nie zasługiwały również na danie im wiary zeznania pozwanego, w których twierdził, że P. S. poinformował go, że kwotę 10 000 zł, jaką miał rzekomo pozwanemu zapłacić, przekaże pozwanemu A. W..

Zgromadzone w sprawie dokumenty nie budziły wątpliwości Sądu co do swej wiarygodności oraz treści. W tym miejscach, w których zaistniały rozbieżności pomiędzy treścią zeznań pozwanego oraz świadków A. D. i S. O. a treścią dokumentów, Sąd oparł się na treści dokumentów, jako obiektywnym materiałem dowodowym. Co się tyczy oświadczenia świadka S. O. z dnia 14.01.2021 roku (k. 38), to dokument ten, będący dokumentem prywatnym, stanowił jedynie dowód tego, że S. O. oświadczył to, co wynika z treści przedmiotowego dokumentu. Treść oświadczenia, ze wskazanych już wyżej przyczyn, była natomiast niewiarygodna. Dodać też należy, że S. O. został nakłoniony do sporządzenia przedmiotowego dokumentu, nie sporządził go zatem w sposób spontaniczny.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z art. 405 k.c. kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe do zwrotu jej wartości. Szczególnym przypadkiem bezpodstawnego wzbogacenia jest nienależne świadczenie z art. 410 § 2 k.c., zgodnie z którym świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia.

Przesłankami powstania zobowiązania z bezpodstawnego wzbogacenia są;

uzyskanie korzyści majątkowej przez wzbogaconego (wzbogacenie),

osiągnięcie korzyści kosztem majątku innej osoby (zubożenie),

związek pomiędzy wzbogaceniem a zubożeniem,

uzyskanie korzyści bez podstawy prawnej.

Z zebranego materiału dowodowego szczegółowo opisanego wyżej wynika jednoznacznie, że pozwani pobrali w dniu 13 marca 2020 r. od powódki kwotę 10 000 zł tytułem zapłaty za pojazd marki A. (...) nr rej. (...), a którego to pojazdu pozwany T. P. w ogóle nie zamierzał powódce sprzedać. Wobec tego nastąpiło przesunięcie z majątku powódki do majątku pozwanych na kwotę 10 000 zł. Jednocześnie brak było podstawy prawnej do takowego przesunięcia. Przedmiotowy pojazd był już wówczas własnością S. O. i pozwany nie był w stanie skutecznie zobowiązać się do jego sprzedaży na rzecz powódki I. W.. Tym sposobem pozwani w zakresie zapłaconej przez powódkę w dniu 13 marca 2020 r. kwoty 10 000 zł uzyskali przysporzenie kosztem majątku powódki bez podstawy prawnej. Wobec tego, na

podstawie wyżej wskazanych przepisów, Sąd zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz powódki kwotę 10 000 zł tytułem jej zwrotu.

Podstawą prawną zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie był art. 481 k.c. Skoro w dacie dokonania przelewu przez powódkę pozwany miał świadomość nienależnego świadczenia, to termin wymagalności roszczenia powódki przypadał na dzień następujący po dokonaniu przelewu, tj. na dzień 14 marca 2020 roku.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., tj. w oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Na koszty procesu w przedmiotowej sprawie składały się: opłata sądowa w wysokości 500 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 1 800 zł.

sędzia Piotr Chodarczewicz

Strona z